

„Bud'te rádi každý den na světě, nevíte, co bude zítra!“

Vzkaz Jiřího Vorlíčka

Prof. MUDr. Jiří Vorlíček, CSc. oslaví 24. října své osmdesáté narozeniny. Dovolte mi při této příležitosti popřát mu za nás všechny do dalších let hodně sil, zdraví a radosti ze svých koníčků, přátel a rodiny, a také znovu poděkovat za všechno, co vykonal pro českou onkologii, brněnskou medicínu, naše pacienty a zejména pro mnohé z nás!

Prof. Vorlíček se narodil v Havlíčkově Brodě, absolvoval Střední všeobecně vzdělávací školu v Jaroměři a následně Lékařskou fakultu nynější Masarykovy univerzity v Brně. Promoval v roce 1969 a poté nastoupil do dnešního Masarykova onkologického ústavu, kde pracoval pod vedením tehdejšího primáře Zdeňka Mechla na oddělení solidních nádorů. V roce 1973 přešel na II. interní kliniku Fakultní nemocnice U sv. Anny v Brně, kde se začal věnovat nemocím krve a za podpory tehdejšího přednosty prof. Lamberta Klabusaye rozvíjel myšlenku založení nového pracoviště zaměřeného na tuto problematiku. To se stalo ke konci roku 1989, kdy se pro novou Interní hematologickou kliniku vytvořily prostory ve 14. patře nové výškové budovy současné Fakultní nemocnice Brno. Do jejího budování vložil zahraniční zkušenosti nejen své, v roce 1990 byl hostujícím profesorem na Lékařské fakultě The University of Kansas a ve Veterans Administration Medical Center, Wichita, USA, a v roce 1996 stážíval v zařízeních paliativní medicíny v Londýně, ale i zkušenosti dalších kolegů, kterým odborný pobyt v zahraničí pomohl zajistit. Prof. Vorlíček habilitoval v roce 1993 a za 3 roky následovalo jeho profesorské řízení. Interní hematologickou kliniku vedl 21 let a pod jeho vedením se stala vlajkovým pracovištěm Lékařské fakulty Masarykovy univerzity v Brně a Fakultní nemocnice Brno, a to ve všech oblastech – zdravotní péče, vý-

chovy a vzdělávání nových odborníků a vědy.

V letech 1997–2003 byl děkanem Lékařské fakulty MU a v letech 2003–2008 se podílel na jejím vedení jako proděkan. I v těchto pozicích byl budovatelem, zasloužil se o generální rekonstrukci původních prostor fakulty na Komenského náměstí a zejména o přípravu (1998–2000) a zahájení výstavby Univerzitního kampusu Bohunice (2004). Zcela nesmazatelně se rovněž zapsal i jako předseda České onkologické společnosti ČLS JEP (2003–2015). Společně se svými kolegy ve výboru připravil nejenom první Národní onkologický program, který byl v roce 2004 schválen a doporučen k realizaci Vědeckou radou Ministerstva zdravotnictví ČR a rok později jej svým podpisem osobně podpořil i tehdejší prezident ČR Václav Klaus, ale zejména položil základ pro vznik současného systému organizace onkologické péče v ČR založené na Komplexních onkologických centrech, zveřejněném poprvé na konci roku 2005 (podrobně viz zápis z výboru společnosti ze dne 20. 12. 2005).

V letech 2008–2014 byl prof. Vorlíček ředitelem Masarykova onkologického ústavu, kde pokračoval v realizaci již započaté výstavby Wernerova pavilonu a zajistil prostředky pro rekonstrukci objektu bývalé patologie, dnešního Morávka pavilonu, sídla výzkumného centra RECAMO. Zasloužil se rovněž o integraci pracovišť radiační onkologie v rámci města Brna pod gesci MOÚ.

Prof. Vorlíček se podílel na vzniku řady odborných monografií, které pro mnohé z nás sloužily i jako základní učebnice pro pre- a postgraduální vzdělávání. Jako první u nás přišel s pojmem paliativní medicína a rozvíjel podpůrnou péči. Svým chováním k pacientům byl vzorem pro veškerý zdravotnický perso-

Prof. Vorlíček obdržel 24. května 2024 z rukou rektora prof. Bareše Zlatou medaili Masarykovy univerzity.

nál, k habilitaci a profesurám přivedl desítky osobností. Za svou profesní činnost získal mnoho ocenění, v roce 2007 byl prezidentem republiky oceněn medailí Za zásluhy o stát v oblasti vědy a za svou celoživotní práci pro Masarykovu univerzitu obdržel od jejího rektora v letošním roce Zlatou medaili MU.

Když jsem před 10 lety pro tento časopis psal blahopřání tehdy sedmdesátiletému jubilantovi prof. Jiřímu Vorlíčkovi, zakončil jsem jej jiným, jím často používaným citátem: „Co tě nezabije, to tě posílí,“ jenž zcela výstižně charakterizoval předchozích 18 let našeho pravidelného setkávání, ať již to bylo v pozicích děkan lékařské fakulty versus student, přednosta kliniky versus sekundář, ředitel ústavu versus náměstek. I když nechci opakovat již jednou napsané, jsem za ta léta nesmírně vděčný. Před 10 lety jsem ještě netušil, že odchodem prof. Vorlíčka do důchodu, byť u něj je tento pojem spíše nadsázkou, začne zcela nový příběh našeho přátelství.

Milý Jirko, ještě jednou za vše děkuji!

Marek Svoboda